

1980 sonrasında Dünyada ve Türkiye’de ‘Birikim Rejiminin Fıtratı’ ve Esneklik

Giriş

“İngiltere’de geçmişe gidiyorum, 1862’de bu madende göçük, 204 kişi ölmüş. 1866’da 361 kişi ölmüş İngiltere’de. İngiltere’de 1894 patlama 290. Fransa’ya geliyorum 1906 dünya tarihinin en ölümlü ikinci kazası. ... Daha yakın dönemlere geleyim diyorum, Japonya 1914’de 687. ... Bakın Amerika. Teknolojisiyle her şeyiyle. 1907’de 361 kişi. ... Bunlar olağan şeylerdir. Literatürde iş kazası denilen bir olay vardır. Bunun yapısında fıtratında bunlar var. ... Hiç kaza olmayacak diye bir şey yok.”¹

Yukarıdaki sözler, 13 Mayıs 2014 günü Manisa’nın Soma ilçesinde yaşanan cinayet gibi maden kazasında 301 kişinin hayatını kaybetmesinin ardından dönemin Başbakanı, günümüz Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan tarafından, kazadan 24 saat sonra yaptığı ilk açıklamada sarf edildi. Erdoğan’ın sunduğu tarihi bilgiler doğru, evet; maden ‘kaza’ları konusunda yapılacak kronolojik bir çalışmada rahatlıkla herkesin ulaşabileceği veriler. Literatürde ‘iş kazası’ denilen bir ‘olay’ da var, evet. Yalnız Erdoğan, bu veri setiyle yaşanan faciayı olağanlaştırmaya çalışırken benim ilgim – ve öyle sanıyorum pek çok kişinin de ilgisi – kendisini, 2015 Türkiye’sini 1860’lar İngiltere’si ya da 1900’lerin başındaki Amerika ve Japonya ile kıyaslama yapmaya sevk eden ‘fıtrat’ın üzerindeydi. Ve bu ‘fıtrat’, maden sektörünün değil *birikim rejiminin fıtratıdır*.

Bu yazı aynı verilerden yola çıkarak oldukça farklı okumaların yapılabileceğini, *gerçeğin bilgisinin* oluşumunda bu farklı okuma tercihlerinin ne denli etkili olduğunu ortaya koyma denemesidir. Bu bağlamda 1980 sonrasında dünyada ve Türkiye’de birikim rejiminin fıtratı gereği yaşanan tarihsel gelişmeler, esneklik fenomeni ile birlikte ele alınacak ve aralarındaki ilişki analiz edilmeye çalışılacaktır.

---

¹ Başbakan Erdoğan: *Bunun Fıtratında Var, Olağan Şeyler*. Erişim tarihi: 22 Nisan 2015, <http://bianet.org/bianet/siyaset/155667-basbakan-erdogan-bunun-firatinda-var-olagan-seyler>

Bir çağı geride bırakırken

“Çağımız, çalışma yüzyılıdır, diyorlar; aslında acının, yoksulluğun, kokuşmuşluğun yüzyılıdır.”²

Kapitalist üretim biçimleri her ne kadar sanayileşme öncesinde de görülse de ‘modern sanayi’ bu tür üretimin en yüksek biçimidir. Sonunda tüm diğer biçimleri bir kenara iterek iktisatta kapitalist üretim tarzının, politikada ise burjuvazinin hâkimiyetini kurmasını sağlamıştır. Modern sanayi, iktisadi egemenliği kent ve kırsal yerel sanayi ve manifaktürünü önce boyunduruğu altına alıp sonra yıkması ve iç pazarı bütünüyle kendi eline geçirmesiyle kurar. Kapitalistler arasında süre giden rekabet, makinenin ve fabrika sisteminin hem yayılmasını hem de gelişmesini sağlarken üretici güçler ve üretim ilişkilerinde sürekli bir değişime yol açar. Ford fabrikasında kullanılan üretim sisteminin, toplumsal yapıya olan etkisiyle birlikte bir döneme damgasını vurması bu yanı sıra tesadüfî değildir. Fordist üretim sürecinde bir montaj hattı üzerinde çalışan işçiler basit tekrarlardan oluşan hamlelerle üretimi gerçekleştiriyor. Böyle bir süreç için ‘kalifiye’ elemana ihtiyaç duyulmuyor, herkes montaj hattı üzerinde herhangi bir işi yapabilecek durumda. Kitlesel üretimin gerçekleştiği bu süreç, verimin oldukça artmasını sağlıyor. Ancak hattı durdurma ya da yavaşlatma imkânınız yok. Tam da bu nedenle ilk zamanlarda işçilerin çoğu iki-üç hafta çalışıp ayrılıyor.³ İşverenler bununla başa çıkma yöntemini de hızlıca geliştiriyor: ücretleri bir misli artırma. Ve başarı sağlanıyor, başvuru sayısının önü alınamıyor. Üretimdeki bu verimlilik emekçilerin refah düzeyinde de etkili oluyor. Ford fabrikasında çalışan işçiler, gelirlerinin bir kısmından tasarruf edip kendi ürettikleri araçları satın alabilecek ‘tüketiciler’e dönüşüyorlar. Kitlesel üretim, kitlesel tüketimi de gerekli kılıyor. Bu nedenle üreticinin çalışma koşulları aslında onun bir potansiyel tüketici olduğu göz önünde bulundurularak şekillendiriliyor da denebilir. Çalışma koşullarına ya da yasal haklarına dair ‘ileri’ hamlelerden bahsetmek mümkün değilken işçilerin ‘harcama kapasitesi’ ve gelir düzeyi bu dönemin değerlendirilmesinde öne çıkan kriterler haline geliyor. Elbette tüm bunlar Amerika’daki Ford otomobil fabrikasında ve onun etki alanında gerçekleşiyor.

Avrupa, bir paylaşım savaşının ardından güç dengelerinin oturmadığı, krizin sona ermediği ve yaralar sarılmamışken ikinci paylaşım savaşının başladığı bir süreçten geçmektedir. Bir tarafta tüm bu yıkımdan kıtasal uzaklık içerisinde kendi yapısına odaklanan Amerika ve kurumsal olarak yerleşikleşen kapitalizm, diğer yanda sosyalist Sovyet Bloku ülkeleri ve ‘üretim’ odaklı

² Lafargue,1996, s.26.

³ BBC (Yapımcı). (1995). People’s Century On The Line 1924 [Belgesel]. Erişim tarihi: 21 Nisan 2015. <http://www.youtube.com/watch?v=WQqAfYH11GQ>

bir ekonomi anlayışı arasındaki gerilim sürmektedir. İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesi ile oluşacak yeni dengeler son derece önem taşımaktadır. 'İki kutuplu' dünyanın güç dengeleri açısından, yıkım halindeki Avrupa'nın nasıl şekilleneceği önemlidir. Bu noktada Amerika'nın işi 'akışa' bırakmaz, kapalı bir ekonomik gelişme politikası izleyen Sovyetler Birliği'ni de sürecin dışında bırakacak bir dizi hamlede bulunur. Bunların başında oldukça geniş çaplı bir yardım ve en önemlisi *uluslararası kurumsallaşma* meselesi yer almaktadır.

Savaşın ardından ciddi bir gıda sorunuyla karşı karşıya olan Avrupa, Amerika için uzun vadede kendi krizine yol açacak bir coğrafyaydı. Avrupa'ya gıda ithal etmek sürdürülebilirliği olan bir işleyiş değildi. ABD Dış İşleri Bakanı George Marshall'ın bir söylevinde ortaya atmasından ötürü onun adıyla anılan Avrupa'nın ekonomik kalkınmasına yönelik planda Amerika 'yardım edecek' bir rol üstleniyor ve Avrupa'daki ulus devletlere bu yardımdan faydalanabilmeleri için ortak bir program hazırlamaları çağrısında bulunuyordu. 1947 yılında Paris'te 16 devletin konferansı ile başlayan süreç, bir raporun hazırlanması ve 4 yıl sürecek Marshall Planı'nın şekillenmesi ile devam etmiştir (Sander, 2007).

Aynı dönemde John Maynard Keynes 1930'lardaki iktisadi yıkımın ve kitlesel işsizliğin yeniden yaşanmasını engelleyecek makroekonomik araçları üretti. Keynesçi araçlar son derece basitti: devletin ekonomiyi soğutmak ya da canlandırmak için para politikasını kullanması, aynı amaçlar doğrultusunda harcamaların artırılıp azaltılması ve asgari ücret/işgücü seviyelerinin sağlanması (Munck, 2003, s.41). Bunların gerçekleşmesini sağlayacak uluslararası kurumlar da tarih sahnesinde yerini alır. Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası, 1929-41 krizinden sonra, dünya piyasalarını düzenlemek, kalkınmayı sağlamak ve yeni krizleri önlemek için 1944 yılında kuruldu. İki uluslararası örgütte de Keynes'in dünya ekonomisinin yönetimi üzerine geliştirdiği fikirler başlangıçta hakim olmuştur. IMF, o dönemde, Bretton Woods Anlaşması çerçevesinde, daha çok ülkeler arası mal ve para akımlarının düzenlenmesi amacıyla, dengesizlikler belirdiğinde, kısa vadeli krediler yoluyla istikrar sağlamayı hedeflemekteydi. Kaynakları üye ülkelere sağlanan IMF'den borç almak zorunda kalan bir ülke para ve maliye politikalarını IMF'nin öngördüğü şekilde değiştirmek zorunda kalıyordu. IMF'den kredi alabilen ülkelere özel bankalar da kredi vermeyi kabul ettikleri için IMF ile anlaşmaya varmak birçok ülke açısından hayati önem taşımaktaydı. Dünya Bankası ise Bretton Woods Konferansı'nda kurulduğunda Güney ülkelerinin kalkınmaya yönelik kredilerini sağlama işini üstlendi. IMF'den farklı olarak ilk kurulduğunda, Dünya Bankası daha çok uzun vadeli kredi sağlamaktaydı. Zaman içerisinde hem IMF'nin hem de Dünya Bankası'nın rolü ve finansman araçları değişmiştir.

Küreselleşen dünya

“Kapitalist devletin, temel ve genellikle birbirleriyle çelişen iki işlevi, birikimi ve meşruiyeti sağlamaya çalışmak zorunda olduğudur.”⁴

Ulus devletlere ‘kredi’ olanaklarının sağlanması ve önerilen ‘yapısal uyum politikaları’ ile uluslararası sisteme entegrasyonlarının sağlanması bu sayede hız kazanmıştır. Gelişen teknoloji ile üretim süreçlerinde meydana gelen değişim ve gelişmelerin de aynı hızla aktarılabilir oluşu, sermayenin hareketliliği ile birleşince ortaya hakikaten küresel bir ilişkiler ağı çıkmaktadır. Ancak bu ağ, eşitler arası ilişkilerin gerçekleştiği bir ağ değildir. Aksine, rollerin dağıtıldığı ve bağımlılık ilişkileri üzerinden şekillenen bir modelleme ile sisteme dahil olunan konumun sürdürülebilirliğini sağlama yönündedir. Bir ulus devlet için sunulan kalkınma programını ne oranda gerçekleştirdiği yalnız iç piyasasını değil uluslararası piyasaları da etkiler.

Sovyetler Birliği’nin dağılmasının ardından üretim alanında meydana gelen değişimlerin, küreselleşme sürecinin nasıl işlediğini anlayabilmek açısından oldukça önemli olduğunu düşünüyorum. Haziran 1997’de The Guardian’da Martin Woollacott’ın söyledikleri sürecin özeti niteliğinde:

Üç Avrupa firmasının on gün içinde işten çıkardığı işçi sayısı, Fransa ve Britanya’daki yeni hükümetlerin istihdam yaratma planlarında sözü geçen rakamlarla kıyaslanabilecek kadar çoktu. Bilindiği gibi Almanya’da beş yılda 1 milyon kişi işini kaybetti. Alman şirketleri ise Doğu Avrupa, Asya ve Latin Amerika’da büyük işletmeler kurmakla meşgul.⁵

Küreselleşmenin başlıca özelliklerinden biri de üretken olması ve her şeyden çok işgücü üretmesidir (Munck, 2003, s.15). Sermaye hareketini geliştirmekte olan ülkelere doğru gerçekleştirirken beraberinde üretim sürecinde meydana gelen değişiklikleri de taşımaktadır. Ucuz işgücü deryası, sermaye birikiminin yeni ihtiyaçları doğrultusunda ihtiyaç duyduğu esnekliği ne ölçüde barındırıyorsa o denli çekim merkezi haline gelecektir. *Birikim rejimi*, görece uzunca bir dönemde, üretim koşullarındaki dönüşümler ile tüketim ve emek gücünün yeniden üretiminin koşullarındaki dönüşümler arasında uyuma sağlayacak bir artık değer üretimi ve yeniden bölüşümü tarzını ifade eder (Arın, 1986, s.113). Bu bağlamda küreselleşen dünyada ülke ekonomilerine biçilen rollere göre birikim rejimleri de şekillenmeye devam edecektir. Bir ulus devletin işgücü kapasitesi artık neredeyse tüm dünyaya açık hale gelmiş durumdadır ve bu noktada devletin yürüttüğü sosyal politikalar, yalnızca onların politik

⁴ O’Connor, 1993, s.251.

⁵ aktaran Bauman, 2010, s. 66.

duruşunun bir ürünü olmaktan çıkar ‘uyum’ çerçevesinde nitelik kazanır. *Yeniden yapılanma* üretim tarzının kendini ayakta tutabilmesini sağlamak, yani sermaye birikiminin genişleyerek sürmesinin önündeki engelleri aşmaya katkıda bulunacak biçimde toplumsal ilişkilerde, süreçlerde, yapılarda ve kurumlarda dönüşüm olarak tanımlanabilir. Yeniden yapılanma, kapitalist ilişkilerdeki çelişkileri hafifleten karşı güçlerin zayıfladığı krizlerde, bu karşı eğilimleri güçlendirme sonucunu doğurur (Arın, 1986, s.105). Tam da bu noktada Turan Subaşat’ın (2004) küreselleşme tanımına yer vermek anlamlı olacaktır: Küreselleşme, ulus devletin ulusal politikaların yürütülmesindeki rolünde ve gücünde göreceli bir düşüşün yaşandığı bir süreç (sonuç değil) olarak tanımlanmalıdır. Bu anlamda, küreselleşme ulus devletin yok olması değil, uluslararası sermayenin bir aracı olarak yeniden yapılandırılması anlamına gelir (s.60). Sermaye piyasalarının serbestleşmesi ve giderek bütünleşmesi, ilk bakışta az gelişmiş ülkelerin finansman gereksinimlerini açısından olumlu bir gelişme izlenimi yaratsa da finansal akımların yön ve miktarı konusundaki belirsizlikler, özellikle bu süreçte yeterli kurumsal denetim mekanizmalarını kurmadan başlamış ülkelerde makroekonomik istikrarsızlığa ve kısa dönem finansal krizlere yol açtı. Krizler, Meksika, Doğu Asya ülkeleri, Rusya, Arjantin ve Türkiye gibi ülkelerde önemli sosyoekonomik etkiler yarattı ve giderek bütünleşen uluslararası finans piyasaları aracılığıyla diğer birçok ülkede de etkisini hissettirdi. Krizden çıkış için IMF programlarının uygulamaya konmuş olması birçok durumda bütçe içinde sosyal harcamaların payının kısılması ve yoksullukla mücadele için kayıtdışı sektörde yaratılabilecek düşük ücretli istihdam olanaklarından, topluluklar arasındaki dayanışmadan ve başta kadınlar olmak üzere ailelerin kendi geliştirdikleri yoksullukla baş etme stratejilerinden medet umulması anlamına geldi (Şenses, 2004). Eşitsiz kalkınma daima kapitalizmin temel özelliklerinden biri olmuştur, ancak günümüzde çarpıcı olan, bir tarafta kalkınmanın derecesi, diğer tarafta da dünyanın diğer bölgelerindeki bağlantının kopukluğudur. Bu en yeni işbölümü kolaylıkla koca bir bölgeye “ihtiyaç fazlası” gözüyle bakabiliyor. Küresel dünyada biçilen rollerde çalışma koşullarının ağırlığı nedeniyle yaşanan işçi ölümleri de “arka bahçe”ye kaydırılabiliyor. Annie Thebaud-Mony’nin (2012) dediği gibi yeni kazanç kaynakları yaratılması söz konusu olduğunda, sergilemekten çekinmediği bir arsızlıkla, her duruma kendini uyarlayabilme kapasitesi, kapitalizmin en önemli özelliğidir. “Üretim yeri değişikliği” [delokalizasyon] içerdiklerine göre çok masum bir tabir; zira bu tabir, yurttaşlık haklarının ve sosyal hakların tanınmadığı, direnişlerin (yurttaşların, çalışanların, iş müfettişlerinin, entelektüellerin, parlamenterlerin direnişlerinin) şiddetle bastırıldığı ülkelere doğru üretimin önemli bir bölümünün kaydırılması anlamına gelir (s. 220). Bu noktada küreselleşme ile anılan ‘esneklik’ üzerinde durmakta fayda var.

Esneklik fenomeni

“Bizler, makinenin kapitalist kullanımından doğan ayrılmaz çelişki ve uzlaşmaz karşıtlıkların, makineden değil, ama aslında makinenin kapitalist biçimde kullanımından doğduğunu bilmekteyiz.”⁶

Kavramı ele almaya, Richard Sennett’in (2010) zihin açıcı ve kelime kökeni üzerinden yola çıkan anlatısıyla başlayalım:

“Esneklik”(flexibility) sözcüğü İngilizceye XV. Yüzyılda girdi. Sözcüğün asıl anlamını, rüzgârda eğilen ağaç dallarının tekrar eski konumunu aldığı şeklindeki basit gözlemden alıyordu. “Esneklik” kelimesi ağacın eğilip düzelmeye gücünü, ağacın formunun rüzgârda sınımmasını ve eski haline dönmesini ifade eder. İdeal olarak esnek insan davranışının da aynı elastik güce sahip olması, yani değişen koşullara uyum sağlayarak, onlardan zarar görmemesi gerekir. Günümüzde toplum, daha esnek kurumlar oluşturarak, rutinin yol açtığı kötülükleri yok etmenin yollarını arıyor. Ancak esneklik uygulamaları çoğunlukla kişiyi eğen güçler üzerinde yoğunlaşır (s.47).

Esneklik uygulamalarının vücut buluş şekli ve Pollert’in deyimiyle ‘esnek işgücü’ fikrinin keşfi, uysallığı ve geçici çalışmanın yayılmasını yüceltten ve bunları kaçınılmaz gösteren bir ideolojik taarruzun parçasıdır (aktaran Harvey, 2006, s.216).

Beklenebileceği gibi, tarihsel kapitalizmde devletler işgücünün daha çok metalaştırılmasını sağlayacak yasamalarda bulunarak, işçilerin bir iş türünden bir başkasına geçmesine ilişkin çeşitli geleneksel kısıtlamaları kaldırmıştır. Ayrıca işçiler için, genellikle bir kısmını ücretli işlere gitmek zorunda bırakan ve nakit ödeme gerektiren vergi yükümlülükleri getirmişlerdir (Wallerstein, 2006, s.43). Dünya işçilerinin büyük bir çoğunluğu açısından çalışma zaten her zaman düzensiz olmuştur ve küreselleşmenin yaptığı, bu gerçeği genele yaymaktır.

Kapitalizmin yüzü büyümeye dönüktür. Düzenli bir büyüme oranı kapitalist bir ekonominin sağlığı için vazgeçilmez bir nitelik taşır, çünkü karı mümkün kılan ve sermaye birikiminin sürdürülmesini sağlayan büyümedir. Bu demektir ki kapitalizm, ortaya çıkabilecek toplumsal, politik, jeopolitik ve ekolojik sonuçlar ne olursa olsun, üretimin genişlemesi ve gerçek değerlerin artması için bir zemin yaratmak ve fiiliyatta bu sonuçlara ulaşmak zorundadır. Zorunluluk bir erdem halinde sunulduğu ölçüde, büyümenin hem kaçınılmaz hem de iyi bir şey olduğu iddiası kapitalizmin ideolojisinin köşe taşlarından biridir. Buna bağlı olarak, kriz büyümenin yokluğu olarak tanımlanır (Harvey, 2006). İkinci Dünya Savaşı sonrası başlayan ve kapitalizmin altın yılları olarak tanımlanan dönem, 1960’ların sonlarından itibaren yerini

---

⁶ Marx, 1978, s. 453.

derinleşen bir krize bırakmıştır. Kar oranlarının düşmesine tekabül eden böyle bir süreçte sermayedarlar ya yatırım yapmaktan uzak durmakta, ya da yatırım yapmak için elverişli bir kar oranı talep etmektedir. Bu durumun emek talebini azaltmaya yönelik bir dizi mekanizmayı harekete geçirdiği ileri sürülmüştür. O döneme kadar dünya ölçeğinde belirli bir güce ulaşmış olan sermaye, emeğe yönelik talebi azaltmanın yanı sıra, emek kullanımının ve emeğin kontrol edilme tarzının farklılaşmasına yol açan bir süreci de başlatmıştır. Özellikle üretim sürecinin kendi içinde parçalara ayrılabilmesi ve her parçanın en uygun yerde konuşlandırılması, sermayeye en uygun yani en az maliyetli ya da en verimli emek kullanma olanaklarını sunmuştur. Üretim, bir ülkeden diğerine, aynı ülke içinde farklı bölgelere, fabrikalardan sokaklara ve evlere taşınmıştır (Özar ve Ercan, 2004, s.191).

Türkiye’de esnekliğin yansımaları

Neoliberal küreselleşmenin kurallarının en güçlü olduğu zamanlarda, gelişmekte olan ülkelerin sanayileşmesi yolundaki büyük adımlar, genellikle otoriter ve baskıcı yöntemlerle de olsa, milliyetçi rejimlerin himayesi altında atılmıştır.⁷

Yaşanan sürecin Türkiye’deki çalışma yaşamına yansıması, 1980 askeri darbesinin sıkıyönetimi, 24 Ocak Kararlarının ekonomideki etkileri ve ‘yapısal uyum politikaları’ ekseninde adım adım gerçekleşmiştir. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu’nun 1999 yılında yeni dönemin koşullarını nasıl tanımladığına bakmak da bir o kadar anlamlı olacaktır:

Gelişen üretim teknikleri, teknolojiye yaşanan değişim ve ilerlemeler, uluslar arası rekabetin artması, yaşanan küresel ve bölgesel ekonomik krizler çalışma hayatında önemli değişiklikleri de gündeme getirmiştir. Bu değişiklikler esneklik olarak nitelendirilmekte ve 20. Yüzyılın başlarında işçiyi koruma amacıyla kabul edilen veya o dönemlerin ihtiyaçlarını yansıtan endüstriyel ilişkileri düzenleyen kuralların mevcut duruma uyarlanmasını amaçlamaktadır. Çalışma hayatında esnekliğin, iş piyasasındaki uygulamaları çeşitli biçimlerde ortaya çıkmaktadır. Bunlardan başlıcaları, kısmi süreli çalışma, iş paylaşımı, çağrı üzerine çalışma, evde çalışma ve ödünç iş ilişkisi gibi atipik çalışmalardır. Diğer taraftan, kayan iş süresi, esnek vardiyalı çalışma, telafi edici çalışma ve dinlenme ile sıkıştırılmış iş haftası da esnek çalışma şekilleri olarak belirtilebilir (aktaran Daldal, 2000).

Fordizm bir sosyal sistem (düzenleme biçimi) olarak, ücretlerde geniş kapsamlı bir pazarlığa, işten çıkarmalarda katı kurallara, düzenli olarak, geçim endekslerine ve genel üretkenliğe bağlı olarak ücretlerin artışına olanak sağlamıştır. Bunların dışında ücretliler, sosyal devletin düzenlemelerine ve sosyal güvenlik sistemine bağlı olarak gelirlerini garanti altına

---

⁷ Munck, 2003, s.59.

alabilmişlerdir. Yaygın bir biçimde Fordizmin krizi emek maliyetinin, sosyal harcamaların yüksekliği ile açıklanmış ve buna uygun geliştirilen uyum politikaları ise neoliberal politikalar olmuştur. Bunun altında, krizin, emek maliyetini, sosyal devlete ilişkin yapılan harcamaları düşürerek, Keynesyen ekonomi politikaları ortadan kaldırılarak aşılması perspektifi yatmaktadır. Krizi yaratan, devletin ekonomiye müdahalesi, işçi sınıfının aldığı haklar ve yüksek ücretlerdir. Oysa krizin yoğunlaştığı döneme özgü ekonomik göstergeler incelendiğinde, dünyanın bir bölümünde ekonomik göstergeler tümüyle inişe geçerken, bir başka bölgesinde kar marjlarının inanılmaz boyutlara ulaştığı tespit edilebilmektedir. Bu durumda önce, yaşanan krizin tüm kapitalist ekonomiler için geçerli olmadığını tespit etmekteyiz. Krizin nedeni devletin ekonomiye müdahalesi, işçi sınıfının aldığı yüksek ücretler ve sosyal haklar değildir. Kapitalizmin Fordist birikim rejimi krize girmiştir. Bu birikim modelinin dışına çıkmış ülkeler kriz yaşamamışlar, aksine inanılmaz büyüme oranlarına ulaşmışlardır. Bununla birlikte sermayenin değer kazanma biçimi, son dönemde değişen pazar koşulları yüzünden üretim sürecine ilişkin yeni talepler doğmasına neden olmuştur. Bu talepler esneklik, çabuk teslim, kalite, değişik ürün çeşitleri gibi taleplerdir. Ancak bunlar Fordist üretimin yatay ve dikey işbölümüne dayanan yapısı ile bağdaşamamaktadır. Uyum politikaları Fordist birikim rejiminin çözemediği sorunlara, çare arama perspektifi üzerinden şekillenmektedir.

Dünya ölçeğinde gerçekleşen sermaye birikim süreci ile bütünleşme hızlandıkça, diğer piyasalar gibi Türkiye'deki emek piyasaları da önemli değişimler geçirmiştir. Önemli ölçüde esnek olan ücretler gerçek anlamda düşüş göstermesine rağmen yatırımlarda beklenen artış gerçekleşmemiş, ana akım iktisadın savlarına rağmen Türkiye'de karlar gerekli düzeyde yatırıma dönüşmemiştir. Latin Amerika ülkelerindeki deneyimlerden hareketle kavramsallaştırılan 'yatırımsız karlılık' olgusu Türkiye için de geçerlidir. Yatırımların düşük düzeyde kalması ise emek piyasasının yapısını belirlemede, özellikle ucuz emek kullanma yönündeki eğilimleri güçlendirmektedir.

Yapısal uyum programlarının temel aldığı ana akım iktisat kuramı dengede olmayan bir emek piyasasını verili bir yapının içindeki 'uyumsuzluk' olarak değerlendirir. İşsizliğin yüksekliği, tarım kesiminde fazla istihdamın varlığı, kadınların işgücüne katılımının sağlanamaması, çocuk emeğinin ucuz olarak kullanımı; tüm bu olgular, Türkiye'nin dünya piyasaları ile bütünleşme biçiminin emek piyasasına yansımaları, yani uyumsuzluğun değil bütünleşmenin göstergeleridir (Özar ve Ercan, 2004).

'İlerleme Tanrısı'na sunulan adak: Soma maden faciası

"Bunun adı ecel değil, cinayet"

Gec oldu ama madendeki yangın söndürüldü

Soma'da geçen yıl çıkan maden kazılarında yaşanan Soma maden faciası'nın ardından geçen yılın sonuna kadar Soma madeninde yangın söndürüldü. Maden kazılarında yaşanan yangınlar, özellikle Soma madeninde yaşanan yangınlar, Türkiye'nin maden sektörüne büyük zararlar vermiştir. Maden kazılarında yaşanan yangınlar, özellikle Soma madeninde yaşanan yangınlar, Türkiye'nin maden sektörüne büyük zararlar vermiştir.

Soma'da işçilerin ve ailelerinin acı günlerinde yaşadığı ve ecelin ardından insanları garabana bir görüntüden geçirdi...

Olayın yaşandığı maden şirketinin sekiz işçisi Taraf'a sunular anlattı: Soluklanma fırsat yok, şikâyet etsen susturucular ortaya çıkıyor. Bunun adı ecel değil, cinayet

Kıbrıs'ta geçen yıl yaşanan maden faciasının ardından geçen yılın sonuna kadar Soma madeninde yangın söndürüldü. Maden kazılarında yaşanan yangınlar, özellikle Soma madeninde yaşanan yangınlar, Türkiye'nin maden sektörüne büyük zararlar vermiştir. Maden kazılarında yaşanan yangınlar, özellikle Soma madeninde yaşanan yangınlar, Türkiye'nin maden sektörüne büyük zararlar vermiştir.

YASAM ODAĞI PALAYI, SİRİNCİOĞLU Soma'da geçen yıl yaşanan maden faciasının ardından geçen yılın sonuna kadar Soma madeninde yangın söndürüldü. Maden kazılarında yaşanan yangınlar, özellikle Soma madeninde yaşanan yangınlar, Türkiye'nin maden sektörüne büyük zararlar vermiştir. Maden kazılarında yaşanan yangınlar, özellikle Soma madeninde yaşanan yangınlar, Türkiye'nin maden sektörüne büyük zararlar vermiştir.

Başbakan madenciyi tokatladı

Tekmeci Müşavir: Pismanım

"Tüm evraka el konulmalı"

MİTTETLERİN SORUMLULUĞU VAR

Başbakan madenciyi tokatladı

Tekmeci Müşavir: Pismanım

"Tüm evraka el konulmalı"

MİTTETLERİN SORUMLULUĞU VAR

Madendeki sıcaklık patlamadan 10 gün önce artmaya başladı. İnalanmış derecede işi vardı. Kömürün içten içe yandığı belliydi. Söyledik ama kimse bir şey yapmadı

Patlamadan 1 gün önce o galeride metan gazı yükseldi. Sensör gazı algıladı, sistem kendi kendini kapattı. Çift fan koyup gaz dağıttılar, üretime devam ettiler

Öğüt YETER SOMA

Faciyanın yaşandığı gün VATAN Soma'da çalışan bir işçiyi ulaşmaya ve kazanın sebebine ilişkin tahminini almıştı. Yetkililer trafo patlamasının derken, o işçi madendeki insanın günler önce artmış, gaz çıkıyor diye, kazaya trafo patlamasının sebep olmadığını söylemişti. O işçi ile tekrar görüştik ve bir bir hafta madende olanları detaylı olarak dinledik.

Eğitim, tatbikat hiç yok

4 yıldır maden deyim. Bu süre zarfında hiçbir şekilde eğitim almadım, tatbikat yapılmadı, deneme yapıp maddetçe de tatbikat yapmadım. Verdikleri bayağı kursları maske hiçbir şekilde bakama girmezdi. Sadece diyet yemeyi (camurundan arındırıp temizleyip bina inşa ediyorduk). Üçüncü yıl 1996.

Bu sıcaklıkla ilk kez karşılaştım

Faciya yaşamadan 10 gün önce maden ocağında sıcaklık artmıştı. Gaz yükselişine sensör gaz algılayıp elektrik sistemi kapattı. Olayın 1 gün önce gaz yitirilmesi nedeniyle sistem kendini kapattı. Çoğu işçi fan koymayı bilmeyince, gaz çıkıyor diye, kazaya trafo patlamasının sebep olmadığını söylemişti. O işçi ile tekrar görüştik ve bir bir hafta madende olanları detaylı olarak dinledik.

1 gün önce metan çıktı

Hiç pansonda trafo patlamasının olduğu yerde işlenmekle metan gazı çıkmıştı. Gaz yükselişine sensör gaz algılayıp elektrik sistemi kapattı. Olayın 1 gün önce gaz yitirilmesi nedeniyle sistem kendini kapattı. Çoğu işçi fan koymayı bilmeyince, gaz çıkıyor diye, kazaya trafo patlamasının sebep olmadığını söylemişti. O işçi ile tekrar görüştik ve bir bir hafta madende olanları detaylı olarak dinledik.

Tavanlar çok alçaktı

Galerilerin tavan, anaforların tavan açığı kapatılmıyordu. Sımsırmak olayı yaşanırken bu açıklar da vardı. Kırtarıya katılan araçlardaki tavanın yapıp açığı kapatılmıyordu ve bu sebepten dolayı gaz cennetlere yayılmıyordu işçilerimiz. Sımsırmak ile patlamasının yaşandığı 14 pansonun tavanı çok alçaktı. Yerden yükseldiği 50-60 santim civarındaydı. Oradan geçerken sürünerek ilerliyorduk. Oradaki malzemeleri çektikçe çığırıydık. Olayı duymam basını duyuluyor. Demanda insanlar buradan nasıl geçecek ki?

Yazıya başlarken verilen örnek elbette ki tesadüfi bir örnek değildi. Yalnızca Soma maden faciasının ardından yapılan açıklamalar değil, ardından ortaya adeta 'dökülen' bilgiler Türkiye'deki sermaye birikim rejiminin kodlarını okumak adına da çok şey anlatıyordu. Bu nedenle Soma'da yaşananlara kısaca değinmekte Türkiye'de işçi sınıfının karşı karşıya olduğu tabloyu net bir şekilde görmek açısından fayda var.

- a) Rödovans gerçeği:** Rödovans sistemi, devletin madeni kiraya vermesi ve karşılığında madeneki üretimi belirli bir fiyat üzerinden satın alması şeklinde yürüyor. Türkiye Taşkömürü Kurumu'nun 1980'li yılların sonunda bazı sahalarda başlattığı uygulama, 2004'te Maden Yasası'nda yapılan değişikliklerle yasal dayanağa kavuşuyor. Ancak rödovansçının hedefi, rezervi en düşük maliyetle aramak ve işletmek olduğu için, üretim zorlaması ile çalışanları ve işletmenin güvenliğini tehlikeye atabiliyor. Soma'da faciyanın yaşandığı maden ocağında rödovans sistemi geçerliydi.
- b) İşsizlik gerçeği:** Küresel pazar için 'işçi cenneti' niteliği taşıyan Türkiye'de işsizliğin ve haliyle yedek işçi ordusunun günden güne artıyor oluşu çalışanların üzerinde işverenlerin

ciddi bir baskı uygulayabilmesinin de önünü açıyor. İşverenin alternatiflerinin oldukça bol olması çalışma saatlerinin esnekliğine, çalışma şeklinin esnekliğine ve elbette ki ücretlerdeki esnekliğe kapıları sonuna kadar açıyor. Bu esneklik uygulamaları ‘kişiyi eğen güçler’ üzerinde yoğunlaşıyor ve Soma faciasının yaşandığı madende 8 saat aralıksız çalışma, hiçbir güvenlik önleminin alınmaması, çalışma koşullarının alenen kötü olması, oldukça düşük ücret ve 301 arkadaşını gömdüğün ocağa yine inmek zorunda olma şeklinde karşımıza çıkıyor. İşsizliğin günden güne artması işverenin çalıştırdığı işçiye ‘geçici’ gözüyle bakmasına ve bu nedenle herhangi bir eğitim ya da güvenlik masrafı yapmaya gerek dahi görmemesine yol açarken işçi için de her an işsiz kalma endişesi ile derin bir sessizlik ve ‘canı pahasına’ çalışma şekline bürünüyor.

c) Yeraltından ‘gökdelene’ giden yol: Soma maden işletmeciliğini yürüttüğü 10 sene içerisinde ‘kömür kralı’ olan patron Alp Gürkan’ın inşaat sektöründe ciddi yatırımları olması, Türkiye’deki sermaye birikiminin döngüsünü görmek açısından oldukça manidar.

Sonsöz yerine

Birikim krizinden çıkarıcı bir formül olarak küresel anlamda çalışma yaşamında hayata geçirilen esneklik, iş cinayetlerinin başka coğrafyalara taşındığı, eşitsiz gelişmenin pekiştirildiği ve vahşi kapitalizm koşullarında kana bulanana bir birikim sürecinin yaşandığı, çalışma koşulları ne kadar kötüyse işçilerin o denli baskı altına alınabildiği ve bu sayede ücretlerin düşük seviyelerde izleyebildiği bir döngünün hüküm sürdüğü gerçeği, yalnızca birikim rejiminin fitratıyla örtüşüyor. Tekrara düşmek pahasına ve son bir vurgu niyetine bu en yeni işbölümü kolaylıkla koca bir bölgeye “ihtiyaç fazlası” gözüyle bakabiliyor. Ve kuralları revize edilen sistemin adı değişmiyor: Kapitalizm.

KAYNAKLAR

Arın, T. (1986). Kapitalist Düzenleme, Birikim Rejimi ve Kriz (I): Gelişmiş Kapitalizm. 11. Tez Kitap Dizisi, No:1(ss. 104-138) İstanbul: Belge Yayınları.

Bauman, Z. (2010). *Küreselleşme* (Abdullah Yılmaz, Çev.) İstanbul: Ayrıntı Yayınevi.

Daldal, Şule N. (2000). Esnekliğin Farklı Boyutları ve Uluslararası Dinamikler, *Petrol- İş 97-99 Yıllığı* (ss. 875-888). İstanbul: Petrol-İş Yayınları.

Harvey, D. (2006). *Postmodernliğin Durumu* (Sungur Savran, Çev.). İstanbul: Metis Yayınları.

Lafargue, P. (1996). *Tembellik Hakkı* (Vedat Günyol, Çev.) Telos Yayıncılık.

Marx, K. (1978). *Kapital - Cilt I* (Alaattin Bilgi, Çev.) Ankara: Sol Yayınları.

Munck, R. (2003). *Emeğin Yeni Dünyası* (Mahmut Tekçe, Çev.) İstanbul: Kitap Yayınevi.

O'Connor, J. (1993). Devletin Mali Bunalımı (Filiz ve Tülay Özyurt, Çev.) *Liberalizm, Refah Devleti, Eleştiriler* (ss. 242-257). İstanbul: Bağlam Yayıncılık.

Onaran, Ö. (2004). Emek Piyasasına Dayalı Yapısal Uyum: Katılık Miti. *Neoliberalizmin Tahribatı 2* (ss. 211-234) İstanbul: Metis Yayınları.

Özar, Ş. ve Ercan F. (2004). Emek Piyasaları: Uyumsuzluk mu, Bütünleşme mi?. *Neoliberalizmin Tahribatı 2* (ss. 191-211). İstanbul: Metis Yayınları.

Sander, O. (2007) *Siyasi Tarih 1918-1994*. Ankara: İmge Kitabevi.

Sennett, R. (2010). *Karakter Aşınması* (Barış Yıldırım, Çev.) İstanbul: Ayrıntı Yayınları.

Subaşat, T. (2004). Küreselleşme ve Devletin Rolü. *Kalkınma ve Küreselleşme* (ss. 55-86). İstanbul: Bağlam Yayınları.

Şenses, F. (2004). Neoliberal Küreselleşme Kalkınma İçin Bir Fırsat Mı, Engel Mi?, *Kalkınma ve Küreselleşme* (ss.13-54). İstanbul: Bağlam Yayınları.

Thebaud-Mony, A. (2012). *Çalışmak Sağlığa Zararlıdır* (Ayşe Güren, Çev.) İstanbul: Ayrıntı Yayınları.

Wallerstein, I. (2006). *Tarihsel Kapitalizm* (Necmiye Alpay,Çev.) İstanbul: Metis Yayınları.

Zabcı, F. (2009). *Dünya Bankası: Yanılsamalar ve Gerçekler*. İstanbul: Yordam Kitap.

Elektronik kaynaklar:

BBC (Yapımcı). (1995). *People's Century On The Line 1924* [Belgesel]. Erişim tarihi: 21 Nisan 2015. <http://www.youtube.com/watch?v=WQqAfYH11GQ>

Ansal, H.(1999) *Esnek Üretimde İşçiler ve Sendikalar (Post-Fordizm'de Üretim Esnekleşirken İşçiye Ne Oluyor?)*. Erişim tarihi: 21 Nisan 2015. http://www.birlesikmetal.org/kitap/kitap_99/1999-3.pdf

Gazete kupürleri:

“Kömür ateş gibiydi, herkes biliyordu”. 20 Mayıs 2014, Vatan Gazetesi.

“Bunun adı ecel değil, cinayet”. 16 Mayıs 2014, Taraf Gazetesi.